

# Ploaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

## Prețul abonamentului:

Particulari . . . . . 15.000 Lei  
Instituții . . . . . 26.000 Lei  
Abonamente de sprijin . . . . . 40.000 Lei

## APARE DUMINECA

MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI  
EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.

## Inserțiuni:

Pentru fiecare centimetru patrat  
câte 100 Lei  
Episcopia ort. rom. Caransebeș  
cont. C. E. C. Nr. 89.876.

## Darurile Cerului

Dela începutul existenței sale, poporul românesc, în corul lumii întregi se roagă: „Dă-ne Doamne!”

Imploră darurile cerului pentru suflet și pentru trup.

Și această rugăciune o face ziua și noapte; în casă și pe ogor, dar fără a ocoli, sau uita casa lui Dumnezeu, biserica.

De aceea a și împodobit casa Domnului din belșugul darurilor primite, iar Dumnezeu a trimis omului și românului binecuvântarea cerului la timp.

*Dar, acum, gânduri noi spulberă credinșe vechi...*

Și-a pus omul și și românul în minte să nu mai zică: „Dă-ne Doamne”, ci „Dă-ne Domnule”. Să nu mai ceară cele de trebuință dela Dumnezeu, căci existența Lui o trage la îndoială — și nu lipsesc nici aceia cari o neagă —, ci dela puternicii trecători ai zilei, „domnii cei mari”.

Pentru aceea și casa Tatălui o lasă goală și în schimb umplu cluburile „domnilor” de tot felul.

*In casa Domnului ceresc se învață iubirea; în cluburi se propagă ura.*

În casa Tatălui se zice să ne iubim unii pe alții — toți fiind frați — ca într'un gând să mărturisim pe Dumnezeu; în cluburi se sfătuiește să urim și să biruim pe celălalt, că-i din gruparea cutare, sau cutare, iar când e vorba de darurile vieții ni-le asigură „domnii” respectivei grupări.

Și Dumnezeu anul acesta ne-a lăsat să ne dea „domnii” darurile și ne-a oprit *darul ceresc la timp: ploaia.*

Așa, ogorul românesc a îndurat focul ceresc și a înscris în istoria sa unul dintre cei mai secetoși ani.

Focul a scos fiarele la culmile munților, răcnind, căci ele știu să ceară dela Dumnezeu mâncarea lor.

Iar omului, fiindcă a cerut iar dela om, i-a zădărnicit toată truda și i-a ars o parte din hrana cea de toate zilele.

Și cu toate acestea omul tot populează clubul și părăsește biserica. Se vede că suntem sub blestemul: „Ochi au și nu vor vedea, urechi au și nu vor auzi, că nu este duh în gura lor”.

Astfel se explică și apostrofările pe cari le auzi adeseori în zilele noastre: „De ce să mă rog lui Dumnezeu, căci dacă nu dau din mâini, nu-mi pune nimeni pâinea în poală? Dacă nu lucru nu am”. Deci nu există decât muncă.

Este adevărat că fără muncă nici Fiul lui Dumnezeu n'a predicat viața. Dar *munca fără binecuvântarea cerului este zadarnică*. Amândouă stau împreună la baza vieții. „Ora et labora = roagăte și lucră”.

*Puterea lui Dumnezeu, necesitatea rugăciunii și existența darurilor cerești, seceta acestui an ne-au dovedit-o din plin.*

Ne mândrim cu tehnica noastră și cu invențiile creierului omenesc, dar în acelaș timp ne vedem amenințați de moarte prin foame.

La ce ne folosesc atunci toate născocirile?

Cheia vieții stă în pământ și în cer. Iar pământul și cerul sunt numai la ordinul lui Dumnezeu.

Ploaia, soarele și rodul îl hotărăște Domnul. Născocirile omenești nu hotărăsc în esență nici măcar a vieții existență de pe glob.

Ele toate doar, în mare parte, aduc foc și moarte.

Ce folos că ai arat cu plugul de fier și cu tractorul, în locul plugului de lemn, și că ai cultivat rațional ogorul, dacă nu a venit darul Domnului peste el? Nu ai recoltat nici atât cât



recoltau strămoșii tăi cu plugul de lemn. Ai muncit, dar dacă Tatal nu ți-a binecuvântat munca, nici munca singură nu ți-a pus pâinea în poală.

*Domnii își dau din ce dă Domnul, Domnilor.*

Ei numai împart din darurile cerului. Iar munca ta e roditoare numai prin coborîrea darurilor cerului, căci „toată darea cea bună și tot darul desăvârșit de sus este, pogorînd dela Tine...”

Omule, deschide ochiul inimii la darurile Tatălui nu ale „domnului”, varsă în ființa ta credința și astfel pune mai întâiu capăt secetei sufletești, care este mai pierzătoare, și toate celelalte se vor adăuga ție.

Iar ca un memento, când ridici ochiul în sus și vezi curcubeul, aminteșteți scripturile: „Și a pus Dumnezeu curcubeul în nori, semn că nu va mai pieri lumea de apă, ci de foc”. (Facere, IX 11-13).

**Pr. Ilie Cămpianu**  
revizor-eparhial

---

## Din apelul I. P. Sfințitului Patriarh către cler pentru ajutorarea regiunilor bântuite de secetă

*„Cel de pricepe să facă  
bine și nu face, acela are  
păcat”.*

(Iacov, IV, 17)

IUBIT CLER,

Vremea grelelor încercări pentru poporul nostru nu s'a terminat încă. După anii de suferință ai războiului, după lipsurile de tot felul rămase de pe urma lui, anul acesta o primăvară promițătoare de belșug ne mângâia cu nădejdea unei îndestulări obștești. N'a fost însă voia lui Dumnezeu să fie așa!

O secetă, cum de mult nu s'a mai pomenit în această de Dumnezeu păzită țară, a secătuit vestita rodnicie a pământului nostru, amenințând cu foamea ținuturi întregi. Holdele s'au uscat înainte de vreme, pășunile n'au mai odrăslit hrană pentru turmele care aleargă acum flămânde dealungul câmpiilor în căutarea vreunui firicel de iarbă, izvoarele și pâraele au secat, pământul însuși a deschis crăpături ca niște guri însetate îndreptate spre cer, de unde așteap-

tă ploaia binefăcătoare, iar plugarii, după luni întregi de așteptare zadarnică, cu ochi pironiți spre bolta Cerului golit de nori, își îndreaptă acum privirile rugătoare spre ajutorul fraților lor mai puțin loviți.

Sunt mâini de frate acele care se îndreaptă spre noi. Unii s'au despoiat de tot avutul pentru a-și asigura o bănicioară de porumb pentru hrana copiilor. Alții au pornit în bejenie cu toți ai lor. Mai toți însă nădăduesc în mila creștină, care nu i-a desamăgit ori de câte ori au fost în nevoi. O tradiție de două ori milenară, începută cu Apostolul Neamurilor, care hrănea provincia întregi cu colectele făcute în țările creștine și continuată până în zilele noastre, le dau dreptul să nădăduiască că țara care a fost întotdeauna în fruntea dărnicii întru ajutorarea celorlalte popoare, nu va fi mai puțin dărnica cu fiii ei proprii. Și cum ei știu că izvorul milei este Sf. Biserică, iar crainicul milei și vasele prin care se revarsă ea spre cei care o așteaptă sunt slujitorii Sf. Altare, spre voi, Iubit cler: se îndreaptă ochii poporului în suferință.

Lucrarea voastră să fie deci în primul rând una de sprijin neprecupețit al acțiunii generale întreprinsă de organele de stat: sprijin prin danii proprii, sprijin prin muncă de colectare și distribuire și mai cu osebire sprijin moral. Fiți fermentul, sufletul, animatorul acestei acțiuni știind că „puțină ospitalitate, dospește aluatul întreg”, după cuvântul Apostolului. Vouă vă revine în deosebi sarcina de a-i îmboldi la osteneală, prin exemplu propriu și prin îndemnuri, pe cei lângă care sunteți chemați să lucrați, după cum iarăș tot vouă vă revine sarcina de a stimula dărnicia celor avuți. În fața suferințelor poporului, în mijlocul căruia trăiți, cuvântul dumnezeesc rostit de buzele voastre va găsi accentul în stare să răscolească inima ascultătorilor pentru a-i face să-și spună cu toată convingerea cuvintele Apostolului: „Noi, cei tari, datori suntem să purtăm neputințele celor slabi și nu nouă să plăcem, ci fiecare din noi să placă aproapelui său în ceea ce este bine, spre întărirea sufletească” (Rom. 15, V, 1—2). În felul acesta dărnicia lor va fi „ca o binecuvântare nu ca un bir” (II. Cor. IX, 5) va fi mai mult o manifestare a solidarității creștine. „Prin aceasta vă va cunoaște lumea că sunteți ucenici ai mei, de veți avea dragoste între voi”, a zis Mântuitorul. Dragostea însă se arată prin fapte, căci altfel, după cuvântul Scripturii, „de are cineva îndestulare în lume și, când vede pe fratele său în nevoie își închide inima față de el, cum va rămânea în acela dragostea lui Dumnezeu?” (I Ioan, III, 17).

Odată cu grija dobândirii de hrană pentru cei lipsiți, s'o aveți și pe cea a nutrețului pentru animale, ajutoarele de muncă ale plugarilor. Numai în felul acesta va fi asigurată munca ogoarelor pentru anul care vine, iar poporul va putea fi pus la adăpost de lipsuri în viitor.

Nu uitați însă că odată cu împărțirea celor trupești să sămănați și cele duhovnicești, întărind poporul în credință pentru a nu cădea în desnădejde, ci să aibă cugetul pururea îndreptat spre Părintele Ceresc, de unde vine toată darea cea bună și tot darul desăvârșit.

Mai cu osebite îndemnați poporul să facă rugăciuni, pentruca să se milostivească Dumnezeu să reverse ploaia peste pământul însetat, spre mângâierea tuturor.

Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu voi cu toți.

Amin!

## 23 AUGUST 1944 (AMINTIRI)

Prăbușirea frontului dela Iași, în 20 August 1944, a atras după sine o retragere generală, mai mult decât dramatică.

Încă în d. m. zilei de 20 August, unitățile mici și mari, nu mai aveau legătură între ele, și fiecare acționa după aprecierea împrejurărilor.

Astfel, zilele de 20—23 Aug. s'au consumat, fără ca în spațiul de retragere, de cca. 45—50 de km. să se observe, cel mai mic efort, sau cele mai modeste măsuri de a se fixa frontul, ba s'a depășit linia fortificată a Siretului, și astfel prăbușirea era inevitabilă.

Sufletele ostașilor, sunt cuprinse de cele mai sinistre îndoeli.

Abstrăgând dela mizeria inexorabilă a unei retrageri, desordonate (foame, păduchi, neliniște etc.) toți ne dăm seama, că nici un efort militar, nu va da vreun rezultat, ci așteptăm o întorsătură politică, care ar putea salva neamul, dela cele mai sinistre urmări.

În cursul zilei de 23 Aug. — datorită tactului și grijei Comandantului nostru — frânturi ale Diviziei noastre se regrupează lângă Focșani.

O senzație de nedescris, cuprinde inimile noastre, la regăsire. Ofițerii și trupa, căliți într'o frățietate temeinică în cursul celor trei ani de războiu, se îmbrățișează frățeste cu lacrimi de bucurie, astfel, că divizia nu mai este o unitate de ostași căliți în lupte, ci pare ca o curte de școală, după vacanță.

„Ce ai pățit?... unde ai fost?... ai ceva de mâncare?... ce va fi?...“ sunt întrebări, la care nu mai aștepti răspunsul, fiindcă toți am trăit clipe de groază și mizerie.

Spre seara zilei de 23 Aug. după ce se pune oarecare rânduială în unități și se verifică apelul nominal și materialul, neliniștea sporește, fiindcă retragerea noastră, apoi regruparea s'a făcut pe axa firească de efort și ne dăm seama, că nici o altă unitate nu mai este regrupată, ci valorile de ostași se scurg neîncetat spre sud, deci unitatea noastră atât de fărîmițată, nu mai poate face față împrejurărilor, dar nici pe loc nu mai poate rămâne.

Pe la orele 19, Dl. General Comandant, mă invită cu D Sa, pe la unități, să se slujească un Te-Deum, pentru ca Domnul Împăraților, Tatăl nostru cel Ceresc, să lumineze mintea politicianilor responsabili și să dea mână tare M. Sale Regelui, ca să scape Țara din acest impas sinistru.

În lunga vreme, cât am slujit pe front această minunată Divizie de roșiori, moldoveni, n'am simțit o emoție mai puternică ca acum. Dela General până la ostaș, toți au ascultat slujba în genunchi, fiind cuprinși de evlavie cea mai deplină, că în momentele cele mai grele din viață, când mântuirea; numai de sus se mai poate aștepta.

Pe la orele 21, se primește un ordin dela Comandamentul armatei — unde s'a aflat că suntem regrupați — ca să ocupăm poziție călare pe șoseaua națională și calea ferată, sud, Focșani și să rezistăm până la ultimul om.

Trăim clipe dramatice, ne dăm seama de absurditatea ordinului (mai târziu s'a aflat că a plecat de la nemți) căci dacă-l executăm cu elementele răzlețe și fără materialul strict necesar, aici ne vom găsi moartea, un sacrificiu absolut inutil.

Dl. General Comandant, după o matură chibzuință, cumpănind situația, declară solemn și grav, în fața Statului Major al Diviziei și a comandanților de unități: „...glasul armelor spre est a încetat, să așteptăm desfășurarea evenimentelor...“ deși nu știam ce se întâmplă la Palatul Regal, însă din instinctul Românului, care a trăit într'o generație de mai multe ori momente cruciale în viața Neamului, bănuiam, că Cel de sus ne va purta de grijă.

Între timp, afară în curtea cantonamentului cartierului Diviziei, un șofer dela Compania Auto, instalează un aparat de radio și tăcerea mormântului din casă este frântă de muzica unui post oarecare, unde se executa o bucată din Chopin.

Ne impresionează profund această măreață și sublimă armonică, care ca în tragedia slărilor Omului... dar se succed nervos alte posturi, cu muzică mai veselă, până se prinde postul București... aici se aud marșuri eroice.

Ca la o comandă, toată lumea năvălește afară, lângă mașina cu aparatul de radio.

Într-o pauză glasul speakerului, anunță proclamația M. Sale Regelui, către Țară.

Tensiunea crește la maximum... nu ne mai găsim locul... este o frământare nervoasă, un dute-vino, ca în clipele cele mai cruciale ale vieții.

Peste câteva minute, același speaker, pronunță apăsător, cu gravitate pătrunzătoare primele cuvinte ale proclamației M. Sale Regelui Mihai I.

Spontan, din mii de pepturi, izbucnesc urale într'un delir de nedescris; dl. General Comandant este ridicat pe brațe și toți se îmbrățișează cu cea mai vie emoție frățească, înlocuind ca odinioară sf. apostoli și ucenicii, la vestea Învierii Domnului.

Ceasurile trec într-o vie frământare, și de vom mai trăi un secol, sub cupola sufletului nostru, nu se vor mai grămădi emoții atât de intense, atât de numeroase, atât de variate, ca în ceasurile ce le trăim asimilând proclamația M. Sale Regelui; ea este o perlă literară, mai mult, cuvintele acestea scurte, hotărâte, sunt ca o lovitură de spadă, ca fâlăerile drapelului în freamătul bătăliei.

Dela General până la ostași, toți suntem lămuriiți, că de acum Țara s'a regăsit și că avem în frunte pe firescul comandant al Oștirii, pe M. S. Regele; ori ce va ordona, vom executa, până la ultima picătură de sânge.

Și M. Sa Regele a spus în proclamație: „...Ordon Armatei și chem Poporul... alături de armatele aliate și cu ajutorul lor, mobilizând toate forțele Națiunii, vom trece hotarele impuse prin actul nedrept dela Viena, pentru a libera pământul Transilvaniei de sub ocupația străină...“

Misiunea, dictată de noua situație, ni-se încrezintăză mai curând decât așteptam... în zorii zilei de 24 August 1944, primim ordinul, ca în marș forțat, să ne îndreptăm spre Buzău, să dezarmăm elementele germane găsite în cale, să ocupăm marea bază aviatică și să dezarmăm garnizoana lor de acolo.

Cu încredere deplină, deși fără dotațiunea strict necesară, executăm ordinul, îndeplinim misiunea fulgerător și trecem mai departe — conform ordinelor următoare — la ocuparea liniei strategice de mare importanță. „Intorsătura Buzăului“.

Și așa „cu ghioaga și cu brațele ca pe vremea voevozelor, ostașul român, a îndeplinit misiunea istorică și a desăvârșit prin foc și sânge, actul dela 23 Aug. 1944.

Pr. Tr. Constantin

## PROBLEME RELIGIOASE

### Problema capitală în pastorația drastică

Articolul Părintelui Profesor Dr. Petru Rezuș, pastorația drastică, din Nr. 3—4 al „Foi Diecezane“ a c. ne-a mulțumit sufletește deosebit. Este degetul pus pe una din rănile Bisericii, care de mult așteaptă a fi lecuită. Anomalia aceasta a creștinilor numai după certificat și nu după suflet și viață a fost de mult remarcată, dar n'a fost serios luată în considerare de niciun for bisericesc și astfel se explică faptul că ea dăinuiește fără a se fi întreprins nicio măsură directă împotriva ei. Concluzia la care Prea Cucernicia Sa ajunge este: „Să ne verificăm și noi pe creștinii noștri cu metodele drastice ale Sf. Părinți“. E adevărat. Din lista membrilor adunării parohiale sunt de fapt excluși numai concubini, ca unii ce ar călca mai flagrant cuvântul Sf. Scripturi și canoanele Sf. Biserici. Dar oare numai concubinajul este păcat mare în sânul poporului nostru? Părintele Prot. Dr. P. Rezuș indică altul: nefrecventarea sf. biserici și indiferentismul față de darurile ei harismice. Cu acestea să se fi terminat gama marilor păcate care întunecă mintea și întinează sufletul „creștinilor“ din vremea noastră? Păstorul sufletesc o cunoaște în toată tenebroasa ei melodie. Toată trebuie luată în considerare!

Am amintit de lista membrilor adunării parohiale. Ea are pretenția de a cuprinde în sine pe acei credincioși pe cari Biserica se poate sprijini la nevoie; de aceea îi și chemăm la diriguirea chestiunilor administrative, de aceea sunt chemați ei și la sprijinirea acțiunii de spiritualizare creștină-ortodoxă a vieții. E timpul să se întrebe dacă sunt acești membri la înălțimea chemării, la înălțimea nădejdlor pe care Biserica atât de ușor și le pune în ei? În această privință, tac mărturisire sinceră: 3/4 din membrii adunării parohiale nici nu se gândesc la starea

măntuirea a Bisericii, la bunăstare și ajutorarea mântuitor; și mai puțin se gândesc la ajutorarea acțiunii ei de evanghelizare; foarte puțin se gândesc la mântuire...

Lumea cu ale ei tentații materialiste, păcătoase și pierzătoare de suflete i-a acoperat, i-a cucerit. Biserica și noi, slujitorii altarului, ne putem oare sprijini pe ei? Nu! Ne-am asemăna „omului (din Evanghelie) care și-a clădit casa pe nisip, fără fundament“ de piatră. Și „venind apele mari și puhoiul izbind în ea s'a prăbușit casa aceea“... (Lc. 6 49). Valurile „lumii“ se întetesc, „sfărâmurile“ rupte din stânca Bisericii lovesc împreună cu valul la temelie Sf. Bisericii, o sapă, caută să slăbească, să distrugă stânca.

„Pe această piatră voi zidi Biserica Mea.“ ne spune Mântuitorul; pe credința în El, în Dumnezeirea Lui. Dar dacă această piatră a credinței lipsește din suflet sau dacă ea există extrem de dubios, de multe ori iluzoriu, atunci pe ce se va zidi? Dacă stânca, credința, e arsă în foc de patimi rușinoase, de ură și poftă materialiste și apoi înghețată de lipsa dragostei creștine, ea se sfărâmă, se preface sub aceste „intemperii“, în nisip. *Și noi nu putem clădi Casa noastră, sf. Biserica, pe nisip. Ne oprește Evanghelia Domnului!*

Deci, drept e, „să ne verificăm și noi pe creștinii noștri cu metodele drastice ale sf. Părinți“. Și vom lămuri „piatra“ pe care să clădim împărăția lui Dumnezeu în lume, în suflete.

Dar — și există un „dar“ mare — se impune o condiție imperioasă, o condiție care condiționează toată pastorația, inclusiv pe cea drastică: „Scoate bârna din ochiul tău...“ (Lc. 6, 42). Dacă e un mare păcat ca un credincios al Sf. Bisericii „să nu vie cu anii la biserică și să nu-și însușească trupul și sângele Mântuitorului“, cu cât este mai mare păcatul pentru un preot să vină la biserică de mântuială și să se împărtășească cu trupul și sângele Domnului cu nevređnicie?

Dacă se pune problema întăririi Bisericii, atunci se cuvine a se pune în toată gravitatea și complexitatea ei și mai ales să se trateze logic: dela capăt. Mare rău aduce Bisericii, în opera ei de mântuire a sufletelor și a întemeierii Impărăției lui Dumnezeu între oameni, un credincios „indiferent“ sau hulitor de cele sfinte; dar cu cât mai mare rău aduce Bisericii un preot căzut notoriu din har, din harul apostoliei? Cred că un preot care se clatină învins de băutură în fața oamenilor, sau cade prin șanțuri; un preot care cutropit de patimă trăiește, știut

de toți credincioșii, în concubinaj sau desfrânări neconținute; un preot care duce materialismul până la extrem — cred zic — că face mai mult rău Bisericii decât 100 de creștini necredincioși, decât 1000 de sectari furioși. Și nu ne putem opri numai la aceasta.

Să ne aducem aminte de toate păcatele noastre prin care, ca preoți, dărâmam cu precizie lucrarea sfântitoare a Bisericii.

Pentru această aducere aminte, ni se pune înaintea ochilor înșirarea păcatelor în rugăciunea dinaintea împărtășirii: „...iată și cu faptele am făcut desfrânare, trufie, batjocură, hulă, vorbă deșartă, înfierbântare de răș, beție, lăcomie a pântecelui, mâncare fără măsură, uriciune, pismă, iubire de argint, iubire de sine, cămătărie, iubire de mărire, răpire, nedreptate, agonisire de rușine, râvnire, grăire de rău, târădelege. Toate simțirile mele și toate mădulările mi le-am stricat și de nici o treabă le-am făcut, sălaş cu totul făcându-mă diavolului“. Dacă vom medita asupra fiecărui păcat în parte, mărturisit în această rugăciune, ne vom aduce aminte de câteori l-am făcut și vom înțelege cât rău am adus Bisericii ca instituție și ca biserică luptătoare ai cărei întâistători suntem.

Astfel, dacă ne gândim la pastorația drastică, la anatimizarea și izgonirea din sânul Bisericii a credincioșilor cu mari păcate, cred nimerit și necesar de a pune mai întâi „pe cântarul conștiinței“ noastre preoțești problema „sării pământului“ și a „luminii lumii“. Să ne gândim a răsfoi colecțiile de canoane ale Sf. Părinți privitoare la clerici, a le ridica ca un „memento“ salvator în fața conștiinței noastre, sau a le aplica ca o „auto-pastorație drastică“.

Am spus-o în repetate rânduri în conferințele preoțești, și țin să o spun și acuma când se caută cu tot dinadinsul noi „principii călăuzitoare pe care preoții să le folosească drept puncte de reper spre a nu mai cădea în greșelile trecutului și a sluji Biserica și poporul cu mai mult folos“ (Foaia Diecezană Nr. 3—4 a. c. pag. 4). Principiul călăuzitor unic și de neînlocuit, vechiu și bun; vechiu de când l-a enunțat Mântuitorul și bun ca însuși Dătătorul lui, este: trăirea în Hristos a preotului („Voi întru Mine și Eu întru voi“); trăirea la incandescent în duh și în viață de către preot a învățaturii Evangheliei. De aici vor curge ca râuri de apă vie: „trăirea“ rugăciunii, slujirea cu credință a serviciului divin, dragostea și caritatea preotului, strădania pentru mântuirea celui căzut etc. etc. Dragostea mea de părinte al turmei, dragostea și credința mea față de Mântuitorul, mă vor îndruma fără nici o îndoială spre metoda cea mai bună, cea

mai potrivită situației concrete date. Dacă pastorația individuală o voi face în spiritul acestei dragoste, ea nu va da greș niciodată! Dragostea și credința aceasta mă va trimite în miez de noapte la patul bolnavului și la casa celui indiferent; mă va scoate în calea sectarului; ea va fi aceea care mă va aduce în stare „să mă fac tuturor toate“ ca pe toate să le aduc întru una.

Normele generale de pastorație învățate în școală îmi sunt de ajuns, dacă am în suflet, în viață *pe Hristos* cu porunca, *cu principiul lui pastor al: iubirea*. Nu mai îmi trebuiesc alte principii! De aici găsi încă zece principii pastorale călăuzitoare, de le-ai ști pe toate cele vechi și pe toate cele noi, „iar dragoste nu am, făcutu-m'am ca o aramă sunătoare...“

Deci, „hic jacet lupus“: Problema existenței Bisericii, și a luptei ei; problema pastorației, ajunsă atât de ineficace față de stările actuale se reduce în cea mai mare parte și în primul rând la problema „conștiinței apostolice“ a preotului prezentului. *Aceasta rezolvată, abia atunci se pune problema pastorației drastice a poporului. Altfel totul este ineficace și deadreptul păgubitor pentru Biserică.*

Deci, să strigăm: „îndărăt la asprimea vieții creștine dintru început“, dar — înainte de toate — *pentru salvarea situației Bisericii, pentru întărirea ei în lupta cu sectele și păcatul, pentru mântuirea celor incredințați nouă și pentru bucuria Domnului, se cuvine să ne verificăm pe noi înșine cu metodele drastice ale Sf. Părinți.*

Să vedem ce vom constata!

Dar cine să facă această verificare? Și cum?

Aceasta este o nouă problemă ce rămâne pentru altădată și pentru alții mai competenți.

**Preot Dumitru Meret — Bichigi**

## INFORMAȚII

**Aniversarea zilei de 6 Septembrie a urcării pe tron** a Majestații Sale Regale Mihai I, înfăptuită acum 6 ani, s'a prăznuit în orașul nostru Vineri, (6 Sept. a. c.) printr'un Te-Deum, la care au luat parte autoritățile locale.

**Pribeția unui sf. Potir.** Biserica noastră din Prigor, jud. Caraș, în urma frontului crâncen ce a trecut pe acolo a fost jefuită complet și pângărită.

Astfel și unul din sf. ei Potire de argint aurit a fost furat.

Dar ochiul lui Dumnezeu veghează asupra lucrurilor sfinte și sf. Potir revine în biserica sa, din țară streină:

În toamna aceluiaș an 1944, credinciosul Gheorghe Munteanu din Caransebeș, îl găsește în Biserica-Albă Jugoslavia și-l cumpără cu 6000 Lei.

Din mulțimea lucrurilor între cari era și acest sf. Potir citește pe un acoperământ de tetrapod numele „Pri-or“.

Reintors în Caransebeș cu el, îl predă contra costului Ven. Consiliu eparhial și vorbind apoi cu un slujitor al sf. noastre biserici din Prigor, sf. Potir este recunoscut și dus iarăși la locul de unde a fost înstrăinat, pentru lucrarea sfântă la care este întrebuințat.

**Furturi de biserici.** În cursul luni August autori necunoscuți s'au introdus în *mănăstirea „Sf. Ilie Izvor“ dela Vasiova*, de unde au furat mai multe covoare, un sf. Potir de aur și alte obiecte de valoare.

Un asemenea furt s'a întâmplat și în *biserica noastră ortodoxă-românească din Vârșeț—Jugoslavia.*

**Misiune.** Corul bisericesc de copii, din Caransebeș, dirijat de Dl Prof. D. Cusma a mers Duminecă în 8 Sept. 1946 în com. Ciuta, jud. Severin, unde a dat răspunsurile la sf. Liturghie celebrată de Preotii I. Câmpianu și I. Ostrovan, al. locului. În după masa zilei a desfășurat o reușită serbare.

Dela centrul eparhial a participat Pr. I. Câmpianu, revizor-eparhial, care a predicat la liturghie și a vorbit în cadrul programului.

**Congresul Căminelor Culturale din Județul Severin.** În luna August, s'a ținut în sala teatrului orașanesc din Lugoj, Congresul Căminelor Culturale din județul Severin, organizat de către Căminul Cultural județean.

Ședința festivă a fost prezidată de Păr. Ioan Racoveanu, inspector cultural județean, care a expus publicului și delegaților sătești doctrina Fundației Culturale Regale „Regele Mihai I“, precum și posibilitățile de integrare a satului românesc în Căminul Cultural.

Dl Dr. Aurel Peteanu, președintele „Astrei“ aduce Congresului salutul venerabilei asociații de cultură din Ardeal și Banat, asigurând Fundația Regală de tot concursul său.

Dl Nicolae Lintia, insp. școlar județean, aduce salutul învățătorimii din județ, asigurând Fundația și căminele, de tot concursul școlii.

Dl Inv. Ionel Munteanu, directorul Căminului Cultural județean, prezintă publicului un amanunțit raport de activitate, extras din câmpul de activitate al celor 35 cămine din județ, elogiind public căminele mai harnice.

Dl Inv. Ioan Stratan, inspector cultural, desvoltă conferința „Căminul Cultural și greutățile din sat“, o expunere subtilă, bazată pe constatări și realități.

Păr. Nicolae Văleanu, salută congresul în numele căminelor sătești, asigurând conducerea Fundației de muncă și devotament pentru binele poporului român.

În partea II-a a Congresului, s'a desfășurat emularea de coruri, muzică vocală și instrumentală, menită să selecționeze cele mai bune grupări pentru Congresul General al Căminelor Culturale din țară, organizat de Fundația Regală în toamna acestui an, la București.

Astfel, juriul alcătuit din profesorii de muzică din oraș de sub președinția maestrului *Filaret Barbu*, a premiat:

1. *Corul mixt al Căminului Cultural din Ferdinand.*

2. *Corul bărbătesc al Căminului Cultural din Târgoviște.*

Ambele coruri vor participa la Congresul dela București.

La fel, a fost premiat: *Di Ioan Duma* din Ferdinand, care a fost recomandat de juriu și Soc. de Radio, pentru a executa arii și jocuri hanățene din caval.

La finea ședinței, *Dnii Inv. I. Munteanu* și *Inv. C. Totir*, din conducerea Cam. Cult. județean, invită participanții la o agapă comună, la Școala Primară „*Ion Vidu*” unde se cunosc toți căminarii din județ.

Cu acest prilej *Di Prof. H. Braunes*, directorul arhivei de Folclor a înregistrat pe suluri cântece și strigături din toate părțile județului, iar *Dș. Lena Constante*, desenatoarea Fundației; și-a notat chipuri și costume din Banat.

**In formația noului guvern** și primul guvern autohton din India este și un creștin indian.

**Ungaria** a ridicat din nou pretenții asupra Ardealului, dar Conferința Păcii dela Paris a hotărât în cursul desbaterilor dela 3—5 I. c. că Ardealul aparține de drept și pentru vecie României.

**In Palestina**, pământul sfânt al creștinătății, de unde a apărut printre oameni Fiul lui Dumnezeu și predicatorul divin al păcii, este mare frământare.

Evreii și Arabii se ceartă pentru împărțirea pământului.

Englezii reprezintă punctul mediator. Au fost grave ciocniri armate între evrei și trupele engleze.

În Ierusalim, evreii au aruncat în aer comamentul trupelor engleze, unde sunt mulți morți și răniți.

Pentru împăcarea evreilor cu arabii a început o conferință la Londra.

**In Bulgaria** se va ține plebiscit pentru forma de guvernământ: monarhie, sau republică.

**La Conferința Păcii dela Paris**, Cehoslovacia a recunoscut purtarea loială a României față de ea în timpul acestui războiu, când era în grea cumpănă.

## PARTEA OFICIALĂ

No. 4479 C. 1946.

### NOTE OFICIALE

Se face cunoscut tuturor P. Cuc. protopopi și Cuc. noștri preoți că la Consiliul eparhial se află spre vânzare cărțile de religie pentru toate clasele primare cu prețuri convenabile.

Cărțile se pot ridica numai personal și contra cost dela părintele secretar Prot. Petru Toma.

Preoții din parohiile mai îndepărtate pot ca mai multe comune laolaltă să trimită câte un delegat pentru ridicarea lor.

Caransebeș, la 6 Septembrie 1946.

**Consiliul eparhial**

No. 4300 B. 1946.

Consiliul Central Bisericesc, cu adresa No. 2878, ne comunică în copie adresa Președinției Consiliului de Miniștri, Direcția Coordonării și Planificării No. 1557/946, prin care se face cunoscut că s'a aprobat menținerea exceptării locuințelor preoților dela recheziționare.

Ceeace se comunică Cuc. noștri preoți spre știre.

Caransebeș, la 3 Septembrie 1946.

**Consiliul eparhial**

Nr. 4015 E. 1946.

## Publicațiune

Pentru vânzarea a 55 m.<sup>3</sup> lemne de lucru din parchetul 1945/46 al pădurii Episcopiei din hotarul comunei Făget, se publică licitație cu oferte închise care se vor înainta Consiliului eparhial până la data de 16 Septembrie a. c. orele 11 a. m.

Caetul de sarcini se poate vedea zilnic în orele de birou la Consiliul eparhial.

Ofertele vor fi însoțite de chitanțe de depunere a garanției de 10% din suma oferită.

Caransebeș, din șed. consiliului eparhial, secția economică ținută la 28 August 1946.

**Consiliul eparhial.**

No. 954 E.

## Circulară

La consfătuirea protopopească dela 14 II a. c. s'a primit de bună propunerea Prea Cuc. protopop al Făgetului, de a se da îndemn preoților, ca în sesiile parohiale de deal, unde nu se ară, să se planteze pomi fructiferi (cireși, pruni, meri etc.) Dacă speșele le suportă preotul singur, venitul va fi al lui. Dacă speșele le suportă parohia, atunci venitul fructelor se va folosi 1/2 de preot și 1/2 de biserică, timp de 5—10 ani, până își primește înapoi speșele și % cuvenite.

Avându-se în vedere că foarte mult teren al atâtor sesiuni, rămâne neproductiv, din cauză că nu se poate ara, în urma așezării ca și al solului, și că sesiunile parohiale sunt singurele resurse sigure de existență a familiilor Cuc. noștri preoți, îndemnăm cu părintească dragoste și grijă pentru viitor, ca actualii uzufructuari ai acestor sesiuni, să dea ascultare îndemnilor noastre.

Prin aceasta, pe lângă faptul, că ar ajunge însăși familiile actualilor preoți să beneficieze de pe urma strădaniilor lor, ar da posibilitate de viață mai ușoară slujitorilor de mâine ai sf. noastre biserici, urmașilor lor.

Și, credem, că preocupările zilnice ale unui conștiincios slujitor al Sf. Altar strămoșesc, pe lângă cele de ordin spiritual, în lupta de mai bine pentru Biserica lui Hristos, trebuie să fie închinată nu numai intereselor lui strict familiare, de asigurare momentană a vieții, ci și de asigurare a slujitorilor de mâine ai Sf. Altare.

De s'ar fi făcut așa, azi fiecare din actualii uzufructuari ai sesiunilor parohiale, și mai ales cei dela munte și deal, ar putea duce o viață mult mai ușoară. Și, prin aceasta, puterea lor de muncă, întreagă, ar putea să o închine numai preocupărilor de ordin spiritual.

Fiind în deobște cunoscut, că asigurarea vieții din punct de vedere material, poate da posibilitate sufletului omenesc să evadeze mult mai ușor din zbuciumul cotidian pentru existență și să se înalțe spre Creatorul său, apelăm la înțelegerea fiecărui Cuc. preot ca să dea ascultare îndemnurilor noastre părintești și să încerce a le pune în aplicare, căci nimic nu este imposibil, când vrea omul.

Apropiindu-se toamna, s'ar putea face gropile, iar în primăvară s'ar putea planta atâtea terenuri, care nu produc nimic. Obligăm Cuc. preoți să planteze în anul 1946—47 cel puțin 10 pomi fructiferi, fie în sesiune, fie la casa parohială, sau a sa proprie, fie în curtea sf. biserici, unde este loc.

Fiind convinși că vom fi înțeleși și ascultați, rămânem în așteptarea a cât mai bune rapoarte despre executarea îndemnurilor noastre arhieresti.

Caransebeș, la 30 August 1946.

Episcop:  
† **VENIAMIN**

Consilier referent  
**Prot. Dr. Iacob Crețlu**

Scoala Eparhială de Cântăreți Bisericești, Caransebeș

Nr. 1/1946—47.

## Comunicat

Se aduce la cunoștință elevilor dela Șc. eparhială de cântăreți din Caransebeș, că în 30 Sept. a. c. se fac înscrierile pentru anul școlar 1946—47, iar deschiderea anului școlar va fi în 1 Octombrie 1946.

Caransebeș, la 8 Septembrie 1946.

DIRECȚIUNEA.

No. 3826 B. 1946.

## Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III. vacantă din *Ciudanovița*, protopopiatul Oraviței-montane, prin numire din partea Consiliului eparhial, se publică concurs, cu termen de 15 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“.

### BENEFICII:

1. Sesiune parohială constatătoare din 30 jug. pământ arător și fânaș.
2. Stola uzitată.
3. Biroul parohial uzitat.
4. Casă parohială în natură.

### INDATORIRI:

Preotul ales este obligat a-și îndeplini toate datorințele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminică și sărbătoare și a catechiza la școala primară fără nici o altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului beneficiar.

Cererile de concurs, însoțite de documentele cuvenite și adresate Consiliului eparhial, se vor înainta P. On. Oficiu protopopesc în Oravița-montană.

Caransebeș, la 2 August 1946.

Episcop:  
† **Veniamin**

Consilier referent:  
**Romul G. Ancușa**

## Anunț

Incepând cu luna Iunie a. c. nu s'au mai putut reține ratele la fondul „de ajutorare reciprocă“. De aceea anunțăm pe această cale pe toți membrii a trimite la Caseria eparhială ratele pentru 3 cazuri de moarte.

O rată pentru un membru este de Lei 400. In total deci 1200 Lei.

Neplătirea acestor rate în decurs de 15 zile, aduce pierderea dreptului de a mai fi membru la fond.

Consiliul eparhial.

## AVIZ

La Liceul bugetar de fete „Regina Maria Elena“ Caransebeș, se primesc înscrieri în toate clasele I. II. III. IV. V. VI. VII. VIII. Taxa anuală 200.000 lei.

DIRECȚIUNEA.